

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

PAPP KÁROLY r. altábornagy

Szám:

Tárgy: rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

Előadó:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva a panaszos által benyújtott panasz tárgyában folytatott megismételt eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira, valamint a **Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (továbbiakban: Bíróság) ítéletére, miszerint a bíróság az alperes határozatát a panaszt elutasító részében hatályon kívül helyezte, és az alperest e körben új eljárásra kötelezte** – a rendőri intézkedés elleni panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés a) és e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál (a továbbiakban: ORFK) – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. Tájékoztatom, hogy a bírósági felülvizsgálat iránti keresetet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 340/B. § (1) és (2) bekezdésére, a Pp. 394/B. § (1) bekezdésére tekintettel, a Pp. 397/I. § (1) bekezdése alapján elektronikusan is benyújthatja. Az elektronikus kapcsolattartás módjára vonatkozóan részletes tájékoztatást találhat a <http://www.police.hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes> menüpontban. A határozat bírósági felülvizsgálta iránti keresetlevél elektronikus előterjesztésre szolgáló űrlap a <http://www.police.hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes/birosagi-felulvizsgalat> menüpontból tölthető le.

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos *-n, személyesen terjesztette elő panaszát a Rendőr-főkapitányság Központi Panaszirodáján, a vele szemben aznap fogantatott rendőri intézkedés miatt. A panaszos ezt követően panaszát *-n és *-n újabb beadványokkal egészítette ki.

A panaszos beadványaiban előadta, hogy volt élettársával van egy közös gyermekük, akivel kapcsolattartását bírósági döntés rendezi. E szerint a gyermek páratlan héten édesanyjával van, páros héten pedig édesapja gyakorolja a felügyeleti jogot. *-n, hétfőn reggel * órára kellett volna a gyermeket édesanyjának átvinnie a panaszoshoz, azonban ez nem történt meg. Ezért a panaszos volt élettársához ment, aki nem nyitott neki ajtót. A panaszos ezt követően kért rendőri segítséget, azonban az intézkedő rendőrök ahelyett, hogy segítettek volna neki abban, hogy gyermekét láthassa, őt igazoltatták, majd megbilincselve bevitték a Rendőrkapitányságra.

A beadványban foglaltak alapján a panaszos a rendőri intézkedés kapcsán az alábbiakat sérelmezte:

1. indokolatlanul hosszú idő alatt történő helyszínre érkezést;
2. gyermekláthatás akadályoztatását;
3. igazoltatás jogszerűségét;
4. intézkedés céljával kapcsolatos közlés elmaradását;
5. előállítás
5/a) előállítás jogszerűségét;
5/b) előállítás okával kapcsolatos tájékoztatás elmaradását;
5/c) előállítás időtartamát;
6. előzetes figyelmeztetés nélkül történő testi kényszer és bilincs alkalmazásának jogszerűsége;
7. rendőrök hangnemét;
8. hozzátartozó vagy más személy értesítésének hiányát;
9. személyes tárgyainak elvételét, diktafonról készített felvételek törlését;
10. elfogult intézkedést;
11. rendőrök által elkövetett bántalmazást.

Az Rtv. 93/A. § (7) bekezdése szerint a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően a panasz tárgyában 2013. november 14. napján kelt P. számon született döntés.

A panaszos a határozattal szemben keresetet terjesztett elő a Bírósághoz. A Bíróság ítéletében a határozat elutasító részét hatályon kívül helyezte, és a közigazgatási hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte, figyelemmel arra, hogy a panaszos az eljárás során iratbetekintési jogával nem élhetett, azt a hatóság a közigazgatási határozat meghozatala előtt részére nem biztosította.

Erre tekintettel a panaszban foglaltak alapján megismételt közigazgatási eljárás lefolytatására került sor.

II.

A Panasztestület a sérelmezett rendőri intézkedéssel kapcsolatban kialakított állásfoglalásában megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye

II. cikkében foglalt emberi méltósághoz és az abból levezethető testi integritáshoz, az V. cikkében foglalt tulajdonhoz, a VI. cikkében rögzített személyes adatok védelméhez, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztessége eljárásához fűződő alapvető jogát.

A Panasztestület vizsgálata során megállapította, hogy csekély mértékben sérült a panaszos tisztességes eljárásához fűződő joga a Rendőrség intézkedési kötelezettségének részbeni teljesítése, és a szolgálati fellépés kapcsán. Az igazoltatás retorziós jellege, a testi kényszer és bilincskalkulációra történő felszólítás elmaradása, valamint a telefonhasználat korlátozása miatt a panaszos tisztességes eljárásához való joga, az előállítás végett a személyi szabadsághoz fűződő joga, a rendőri hangnem miatt pedig az emberi méltósághoz való jogának sérelmét is megállapította a Panasztestület.

A Panasztestület álláspontja szerint a jogsérelem mértéke elérte a súlyosság azon fokát, amely indokolttá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

III.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettség keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközök tartalmát vette figyelembe:

- személyesen előterjesztett panaszbeadvány;
- az előállítás időtartamáról készült igazolások;
- OMSZ Mentési dokumentációs lap és Kórház által kiállított ambuláns-kezelő lap;
- panasz-kiegészítés;
- beadvány;
- .P. számú adatszolgáltatás;
- .P. számú kivizsgáló jelentés;
- .P. számú kivizsgáló rendőri jelentés;
- .id. számú, rendőri jelentés;
- .id. számú, rendőri jelentés;
- P. számú jegyzőkönyv iratismertetésről;
- .id. számú jelentés az előállítás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról, és a hozzá kapcsolódó parancsnoki vélemény és kivizsgálás;
- .P. számú jelentés;
- panaszos által készített hangfelvételek;
- .P. számú tájékoztató levél;
- .P. számú végzés ügyfél értesítéséről;
- .P. számú jegyzőkönyv iratismertetés elmaradásáról;
- Bíróság ítélete.

A megismételt eljárás során a bírósági ítéletben foglaltakat a Ket. 109. § (4) bekezdésére tekintettel vettem figyelembe, miszerint „*A hatóságot a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság határozatának rendelkező része és indokolása köti, a megismételt eljárás és a döntéshozatal során annak megfelelően jár el*”.

Az új eljárás során a panaszos részére *-n – az iratokba való betekintés szabályainak figyelembevételével – iratokba történő betekintési, nyilatkozattételi, észrevételezési jog került

biztosításra. A panaszos az iratismertetés során indítványozta a térfigyelő kamerarendszer, *-n * óra és * óra közötti időben rögzített felvételeinek, valamint a rendőrség által rögzített felvételeinek beszerzését, illetőleg a panaszos volt élettársa bejelentésének rögzített hanganyagát.

A panaszos indítványozta továbbá, hogy az intézkedés időpontjában a helyszínen elhaladó idősebb hölgy adatai kerüljenek rögzítésre, hogy tanúként előadhassa az ott látott rendőri erőszakot és brutalitást, valamint a részrehajló intézkedést.

A panaszos indítványozta még volt élettársa lakcímkártyáján szereplő adatok ellenőrzését, figyelemmel az igazoltatás során rögzített adatokra, amely álláspontja szerint igazolja, hogy a rendőrök a jelentésben valótlan adatokat rögzítettek, majd azt utólag meghamisították. A panaszos véleménye szerint a rendőri jelentések utólag megváltoztathatóak, ezért kérte annak megállapítását, hogy a rendőri jelentések mikor készültek, azokon utoljára mikor változtattak, tekintettel arra, hogy ezen cselekmény a közokirat hamisítás elkövetésének gyanúját is felveti.

Jelen eljárásban a térfigyelő kamerarendszer beszerzése tárgyában a Kft. vezetője által adott tájékoztatás alapján megállapítást nyert, hogy a felvételeket a Rendőrkapitányság kezelte az Rtv. 42. § (2) bekezdése alapján. Erre tekintettel megállapítható, hogy az Rtv. 42. § (7) bekezdés b) pontja alapján a felvételek törlésre kerültek, így azok beszerzése nem lehetséges.

Jelen eljárásban – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – a fentiekben hivatkozott egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben – figyelemmel a Ket. 50. § (5) bekezdésének első mondatára – előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdés szerint a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre is. (1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.)

IV.

A rendőri intézkedés elleni panasz elbírálásakor először azt vizsgáltam meg, hogy valamennyi panaszosi sérelemre kiterjed-e a hatásköröm.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdés szerint „*Akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint*

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kiletétől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső büntmegelőzési és büntfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója bírálja el.”

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 29. § a) pontja alapján *„Kizárólag az ügyészség végzi a nyomozást a rendőrség, az Országgyűlési Őrség, a büntetés-végrehajtási szervezet, a hivatásos katasztrófavédelmi szerv és a polgári nemzetbiztonsági szolgálatok hivatásos állományú tagja által elkövetett, nem katonai büntetőeljárásra tartozó bűncselekmény, továbbá a Nemzeti Adó- és Vámhivatal hivatásos állományú tagja és a kormányzati szolgálati jogviszonyban foglalkoztatott pénzügyi nyomozó által elkövetett bármilyen bűncselekmény, ”.*

A panaszos állítása szerint a rendőrök az intézkedés során bántalmazták, a rendőrautóba történő beszállásakor fejét nekivágták az autó karosszériájának. A rendőri brutalitás bizonyítása kapcsán indítványozta, hogy a helyszínen elhaladó idősebb hölgy tanúként kerüljön meghallgatásra.

Ezzel a panaszponttal kapcsolatban a Nyomozó Ügyészségen – hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt – indult nyomozás.

A hivatkozott jogszabályhely alapján megállapítható, hogy annak megállapítása, hogy a sérelmezett intézkedés során történt-e rendőri bántalmazás, jelen eljárásnak nem feladata, tekintettel arra, hogy annak vizsgálatára a nyomozó ügyészség jogosult, amelynek okán a vizsgálatot mellőztem, ezért jelen határozatomban foglalt döntés arra nem terjed ki. Mindezek alapján az idősebb hölgy – akit a panaszos név szerint nem azonosított – tanúként történő meghallgatására tett indítványát elutasítom.

Megállapítható továbbá, hogy jelen közigazgatási eljárásnak szintén nem feladata bűncselekmény elkövetésének megállapítása, így a panaszosnak a közokirat hamisítás elkövetése gyanújának a megállapításával összefüggő vizsgálatára sem rendelkezem hatáskörrel, ezért az erre vonatkozó indítvány vizsgálatát mellőztem.

V.

A rendőri intézkedés tárgyában – figyelemmel a Bíróság ítéletében foglaltakra – a panaszos által megfogalmazott sérelmek kapcsán álláspontom a következő:

1. Indokolatlanul hosszú idő alatt történő helyszínre érkezés

Az intézkedéskor hatályban lévő Rtv. 13. § (1) bekezdés szerint *„A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van”.*

Az intézkedéskor hatályban lévő, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 4. § (2) bekezdés alapján *„Több, egy időben szükséges intézkedés közül először a súlyosabb sérelemmel fenyegető helyzetnek megfelelő intézkedést kell foganatosítani”.*

A (3) bekezdés első mondata értelmében *„A rendőr meghatározott szolgálati feladat végrehajtása során észlelt vagy tudomására jutott kisebb súlyú jogsértő cselekmény esetén a meghatározott szolgálati feladatának teljesítését folytatja, azonban a szolgálati előjárónak történő jelentéssel vagy az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv*

legközelebbi ügyeletének vagy tevékenység-irányítási központjának értesítésével köteles intézkedést kezdeményezni”.

Az intézkedéskor hatályban volt a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: Btk.) 195. § (4) bekezdés szerint *„Aki a bírósági vagy hatósági határozat alapján nála elhelyezett kiskorú és a kiskorúval kapcsolattartásra jogosult személy közötti kapcsolat kialakítását vagy fenntartását a kapcsolattartás kikényszerítése érdekében alkalmazott bírság kiszabását követően is akadályozza, vétséget követ el, és egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő”.*

A panaszbeadvány szerint a panaszos *-n miután telefonon rendőri segítséget kért, hogy gyermekét láthassa, a rendőrség „indokolatlanul 35 percet” várakoztatta őt a hidegben.

A kivizsgáló rendőri jelentés szerint a panaszos *-n * órákor tett bejelentést a Rendőrség segélyhívó számára, miszerint volt élettársa nem volt hajlandó őt beengedni a lakásba – bírósági végzésben foglalt – gyermekláthatás céljából. A bejelentés alapján a Rendőrkapitányság ügyeletes *-n * órákor EDR rádión, nyílt forgalmazásban utasította a gépkocsizó járőrszolgálatot ellátó rendőröket, hogy jelenjenek meg az utcában, mert onnan gyermekláthatási vitáról érkezett bejelentés. Ezt követően érkeztek meg a rendőrök a helyszínre.

A hivatkozott jogszabályhelyek alapján megállapítható, hogy a panaszos bejelentése szerint a rendőröket intézkedési kötelezettség terhelte, hiszen felmerült annak a gyanúja, hogy a gyermek sérelmére kisebb súlyú jogellenes cselekményt követnek el, ezért a rendőrök a kapott utasítás szerint a helyszínen megjelentek.

Önmagában azon sérelmezett körülmény miszerint a rendőrök a bejelentéstől számított 35 perc elteltével érkeztek meg a helyszínre, a rendőri intézkedést nem teszi jogszerűtlenné figyelemmel arra, hogy a bejelentés egy kisebb súlyú jogellenes cselekményre irányult, ezért az azonnali, haladéktalan intézkedést nem igényelt. A helyszínre érkezésig eltelt időtartam nem volt kiugróan aránytalan, ami indokolta volna, hogy a rendőrök késedelmesen tettek eleget kötelezettségüknek.

A leírtak alapján a panasz e tekintetben alaptalan.

2. Gyermekláthatás akadályoztatása

Az Rtv. 24. § (1) bekezdés alapján *„A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni”.*

A (2) bekezdés értelmében *„A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne”.*

Az intézkedéskor hatályban volt a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (továbbiakban: Csjt.) 92. § (1) bekezdés értelmében *„A gyermeknek joga, hogy különélő szülőjével személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn. A gyermekétől különélő szülő joga és kötelessége, hogy gyermekével kapcsolatot tartson fenn, vele rendszeresen érintkezzen (a kapcsolattartás joga). A gyermeket nevelő szülő vagy más személy köteles a zavartalan kapcsolattartást biztosítani”.*

A (4) bekezdés szerint „*A kapcsolattartásról - a szülők megegyezésének hiányában, illetőleg a szülők és a gyám közötti vita esetében - a gyámhatóság dönt. Ha házassági vagy gyermekelhelyezési per van folyamatban, a szülők megegyezésének hiányában a kapcsolattartásról a bíróság dönt. A gyámhatóság, illetőleg a házassági vagy gyermekelhelyezési perben a bíróság a felróható magatartást tanúsító szülő kapcsolattartási jogát a gyermek érdekében korlátozhatja vagy megvonhatja, illetőleg e jog gyakorlásának szünetelését rendelheti el*”.

Az (5) bekezdés alapján „*Ha a kapcsolattartás kérdésében a bíróság döntött, ennek megváltoztatását a határozat jogerőre emelkedésétől számított két éven belül csak a bíróságnál lehet kérni*”.

A (6) bekezdés értelmében „*A kapcsolattartásra vonatkozó bírósági határozat végrehajtásáról a gyámhatóság gondoskodik*”.

A panaszos állítása szerint a helyszínre kikerülő rendőrök bementek a volt élettársa lakásába, azonban a volt élettárs továbbra sem engedte meg, hogy a panaszos a gyermekével találkozzon. A panaszos sérelmezte, hogy a bírósági végzés felmutatása ellenére a rendőrök nem tették meg a szükséges intézkedést, különösképpen tekintettel arra, hogy a panaszos volt élettársa nem tudott semmilyen iratot felmutatni, amely alapján az adott időpontban nála lehetett a gyermek.

Az előállítás végrehajtásáról szóló rendőri jelentés tartalmazza, hogy a rendőröket a helyszínen a panaszos fogadta, aki elmondta, hogy a volt élettársa a közös gyermek láthatását akadályozta, amelyre vonatkozóan bírósági végzéssel rendelkezett. A rendőrök a panaszossal közösen az élettárs meghallgatása céljából becsengettek a lakásba. A panaszos élettársa a rendőröket a lakásba beengedte, azonban a panaszost nem, mivel ő a fenti címre bejelentve nem volt, ezért a panaszos a folyosón maradt. A panaszos volt élettársának meghallgatása és részére történő jogi felvilágosítás adása közben a panaszos a folyosón folyamatosan kiabált, ütötte a bejárati ajtót. A panaszos volt élettársa a jogi felvilágosítást tudomásul vette, a rendőrök pedig távoztak a lakásból. Ezt követően a rendőrök felvilágosították a panaszost, hogy a gyermek elhelyezési probléma végett a gyámhatósághoz kell fordulnia.

A hangfelvételekből megállapítható volt, hogy a panaszost tájékoztatták arról, hogy a rendőrségnek az adott vita eldöntésére nincs intézkedési jogköre, hatáskörrel a gyámhatóság rendelkezik. A rendőrök azt tanácsolták a panaszosnak, hogy telefonon próbálja elérni az illetékes gyámhatóságot, amely bővebb felvilágosítást tud adni számára, hogyan, milyen módon orvosolhatja problémáját.

A Panasztestület állásfoglalásában megállapította, hogy a rendőrök nem valósítottak meg jogellenes mulasztást a tekintetben, hogy a felmutatott bírósági végzés ellenére nem biztosították a panaszos és a gyermeke közötti kapcsolattartást, ugyanakkor mivel a panaszost hiányos tájékoztatásban részesítették, illetve a feleket nem hívták fel a végzés betartására, sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga, amely sérelmet a Panasztestület csekély fokúnak ítélte meg.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtett fenti megállapításával az alábbi indokok értelmében nem értek egyet.

A hivatkozott jogszabályhelyek, valamint a rendőri jelentésben foglaltak szerint megállapítható, hogy a szülő és gyermek közötti kapcsolattartásra vonatkozó bírósági határozat végrehajtására a gyámhatóság rendelkezik hatáskörrel. Ennek alapján, a helyszínen intézkedő rendőröknek a kapcsolattartási jogvita eldöntésére nincs

hatáskörük. Erre figyelemmel az intézkedő rendőrök jogszerűen és szakszerűen jártak el akkor, amikor a helyszínen megjelenve a panaszost és annak volt élettársát meghallgatták és őket a szükséges jogi felvilágosításban részesítették.

Megállapítható továbbá, hogy az intézkedő rendőröktől a jogérvényesítés módja tekintetében – tehát milyen kérelmet, milyen határidőn belül, hogyan kell benyújtani – bővebb felvilágosítás nem várható el, hiszen ezek olyan szakmai, gyakorlati kérdések, amelyek megválaszolása csak az adott területen dolgozó szakemberektől várható el. Mindezekre tekintettel, az e körben előadott panasz alaptalan.

3. Igazoltatás jogszerűsége

Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja szerint *„A rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.*

A (2) bekezdés értelmében *„Az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot - a személyazonosító igazolványon túl - minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.”*

A (4) bekezdés alapján *„A személyazonosság igazolásának megtagadása esetén az igazoltatott a személyazonosság megállapítása céljából feltartóztatható, a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén előállítható, ha a személyazonosítás megállapítása más módon nem biztosítható, a személyazonosság megállapítása céljából az igazoltatottól ujjnyomat vehető, az igazoltatotról fényképfelvétel készíthető, továbbá a külső testi jegyek észlelés és mérés alapján rögzíthetők.”*

A Szolgálati Szabályzat 25. § (1) bekezdés szerint *„Az igazoltatás során a rendőr elkéri az igazoltatott személyazonosító igazolványát vagy egyéb, a személyazonosságot hitelt érdemlően igazoló okmányát. Ha az okmány valódisága vagy az igazoltatott személyazonossága kétséges, a rendőr ellenőrző kérdéseket tehet fel, felszólítja az igazoltatott személyt adatainak bemondására, a bemondott adatokat az okmánnyal összehasonlítja. Az intézkedés során minden esetben ellenőrizni kell az igazoltatott személy és a bemutatott okmány adatait a Schengeni Információs Rendszerben (SIS), a körözési nyilvántartási rendszerben, valamint - szükség szerint - a személyi adat- és lakcím nyilvántartásban vagy az okmány-nyilvántartásban.”*

Az Rtv. 19. § (1) bekezdés értelmében *„A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.”*

Az Rtv. 15. § (1) bekezdés alapján *„A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.”*

A (2) bekezdés szerint *„Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”*

A panaszos állítása szerint miután a rendőrök „kitessékelték” a lépcsőházból, kaputelefonon szeretett volna beszélni gyermekével, és miközben szólt a kapucsengő a férfi rendőr ott maradt a panaszossal és igazolásra szólította fel őt. A panaszos erre közölte, hogy mindjárt előkeresi okmányait, amelyek a táskájában, vagy a sarkon parkoló autójában vannak. Erre a rendőr úgy reagált, hogy vele szemben most intézkednek, ezért a panaszos köteles átadni igazolványát. Ezt követően a panaszos a táskájában el kezdte keresni az iratait, amikor a rendőr jobb kezét kitekerve a kaputól 20 méterre lévő rendőrautóhoz „cibálta”, majd kezeit hátrabilincselte. A panaszos álláspontja szerint a rendőr megvárhatta volna, amíg iratait előkeresi, de a vele 12 évig együtt élő társa is igazolhatta volna őt, vagy a központi nyilvántartásból is lekérhették volna adatait. A panaszos indokolatlan „packázásnak” tartotta, hogy igazoltatják annak fényében, hogy nem követett el bűncselekményt, ráadásul ő hívta a rendőröket, és telefonon keresztül megadta az adatait, másfelől a rendőrök a volt élettársát sem igazoltatták.

A panaszos előadta továbbá, hogy nem kiabált a lépcsőházban, nem verte az ajtót, nem szidalmazta a rendőröket, és nem nevezte őket „tudatlan semmirekellőknek”. Továbbá nem mondott olyat, „hogy ha majd lesz kedve”akkor igazolja magát.

A. számú előállítás végrehajtásáról szóló rendőri jelentés szerint a rendőrök miután a panaszos részére jogi felvilágosítást adtak, a panaszos szidalmazni kezdte a rendőrséget, a rendőrökkel pedig személyeskedett, hogy mennyire tudatlanok és nem tudják, hogy mi a dolguk és a rendőrök semmire kellek. Ekkor a rendőrök a panaszost felszólították, hogy hagyja el a lépcsőházat és hangoskodásával ne zavarja az ott lakókat. Ezt követően a lépcsőházból kiérve a panaszost a rendőrök igazolásra szólították fel, amelyre a panaszos közölte, hogy majd ha kedve lesz és ismét csengetett a volt élettárs kapucsengőjén. Erre a rendőrök a „Törvény nevében” szavak előrebocsátásával a panaszost ismételten igazolásra szólították fel azzal, hogy amennyiben azt megtagadja, úgy a Rendőrkapitányságra kerül előállításra. A rendőri jelentés megjegyezte, hogy a panaszos hatodszori felszólításra sem igazolta magát, majd el akarta hagyni a helyszínt.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtette, hogy a panaszos igazoltatásához megvolt a jogalap, mivel őt, mint bejelentőt igazoltatni is kellett volna, rögtön az intézkedés elején. Azonban a panaszos igazoltatására egyfajta szankcióként, retorziós céllal került sor annak fényében, hogy a panaszos személyazonosságának megállapítására nem az intézkedés elején, hanem azt követően – a hangfelvételek alapján – legalább húsz perc elteltével, a társasház előtt került sor, miután a panaszos szinte folyamatosan sérelmezte a rendőrök fellépését (illetve ennek hiányát). Mindezek alapján a Panasztestület indokoltnak találta megállapítani a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét az igazoltatás módja tekintetében.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtett fenti megállapításával az alábbi indokok értelmében nem értek egyet.

A rendőri jelentés tartalmazza, hogy az igazoltatás – mint rendőri intézkedés – vonatkozásában az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja nem állapít meg arra vonatkozó kötelezettséget, hogy annak foganatosítására az intézkedés során mikor kerüljön sor. Annak ellenére, hogy általában – ésszerű logikai sorrendet követve – az igazoltatást az intézkedés megkezdésekor célszerű kezdeményezni, nem jogellenes az, hogy arra nem közvetlenül a helyszínre érkezést követően, hanem később, a lépcsőház előtt került sor, hiszen a helyszínen fennálló konfliktushelyzet kezelése során az intézkedő rendőrök, a további intézkedéshez szükséges adatok beszerzését – az összes körülményre való tekintettel – akkor ítélték meg célszerűnek.

Ezen panaszpont vizsgálatával kapcsolatban fontos leszögezni, hogy a panaszos által készített hangfelvételek nem dokumentálták a rendőri intézkedést az elejétől a végéig, a különböző hangfájlok között időbeli eltolódások észlelhetőek, így a lejátszódó eseménysor rekonstruálása tekintetében nem kizárólag a hanganyag szolgál alapul, hanem az intézkedő rendőrök által készített jelentések is. Így az a körülmény, hogy a hanganyagon nem hallatszik a panaszos részéről kiabálás, ordibálás, bejárati ajtón történő dörömbölés, nem cáfolja meg egyértelműen a rendőri jelentések erre vonatkozó megállapításait.

A hivatkozott jogszabályhelyek alapján megállapítható, hogy az igazoltatás célhoz kötött. A rendőr azt a személyt igazoltathatja, akinek személyazonosságát meg kell állapítani. Az igazoltatás célja tehát az, hogy egyedileg azonosított személy vonatkozásában indokolt esetben eljárást lehessen kezdeményezni, majd jogerővel bíró egyedi hatósági döntést lehessen hozni. A mérlegelés – amelyet jogszabály biztosít – tehát az intézkedési szituáció összes körülményei alapján történik. Jelen esetben a rendőrök a helyszínen fennállt konfliktushelyzet kezelését követően a lépcsőház előtt kellő jogalap birtokában igazoltatták a panaszost, amelynek végrehajtása nem volt jogszerűtlen, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

4. Intézkedés céljával kapcsolatos közlés elmaradása

Az Rtv. 20. § (2) bekezdés alapján *„A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről”*.

A Szolgálati Szabályzat 5. § (1) bekezdés szerint *„Az intézkedést a rendőr - az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően - a napszagnak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja”*.

A (2) bekezdés értelmében *„A rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel az (1) bekezdésben meghatározottak intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti”*.

A (3) bekezdés alapján *„Ha az intézkedés alá vont a rendőr felszólításának nem tesz eleget, az intézkedő rendőr „A törvény nevében!” felszólítással figyelmezteti, hogy szigorúban lép fel”*.

A panaszos állítása szerint, amikor a rendőrök őt igazolásra szólították fel, megkérdezte, hogy hogy miért kívánnak vele szemben intézkedni, mit követett el, azonban választ a rendőröktől nem kapott.

A hanganyagon jól hallható, hogy amikor a panaszos megkérdezi az intézkedő rendőrtől, miért kívánja őt igazoltatni, az alábbi választ kapja: *„mert intézkedés alá vonom”, „mert Ön hívott ki minket, így ehhez van jogkörünk”*.

A Panasztestület ezzel kapcsolatban állásfoglalásában megállapította, hogy a fenti kijelentéseket semmiképpen sem lehet az intézkedés céljának a közléseként értékelni, ezért

sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való, amely sérelmet a Panasztestület csekély fokúnak értékelt.

Panasztestület fenti álláspontjával az alábbiak szerint nem értek egyet.

A hangfelvétel tanúsága szerint elhangzott rendőri közlés bár nem volt részletes, ugyanakkor a panaszos számára e közlés jelentése nyilvánvaló kellett, hogy legyen, tekintettel arra, hogy a panaszos bejelentése alapján került sor a rendőri intézkedés kezdeményezésére, az érintettek meghallgatására és a részükre történő jogi felvilágosítás adására. E körülményre figyelemmel a hangfelvételen elhangzott rendőri közlést fogadtam el tényként azzal, hogy az intézkedés céljával kapcsolatos közlés a rendőrök részéről megtörtént, ezért a panasz erre vonatkozó része alaptalan.

5. Előállítás

5/a) Előállítás jogszerűsége

5/c) Előállítás időtartama

Tekintettel arra, hogy a Bíróság ítéletében foglaltak szerint a határozatot a panaszt elutasító részében helyezte hatályon kívül, ezért a panasznak az előállítás jogszerűsége és időtartama vonatkozásában – figyelemmel arra, hogy a határozatban annak helyt adtam – ismételt elbírálását mellőztem.

5/b) Előállítás okával kapcsolatos közlés elmaradása

Az Rtv. 20. § (2) bekezdés alapján „A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről”.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés szerint „Az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani”.

A panaszos elmondása szerint a rendőrök nem tájékoztatták az előállítás okáról.

A.id. számú az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben foglaltak szerint a panaszost tájékoztatták előállításának okáról, közölték vele ugyanis, hogy elő fogják állítani a Rendőrkapitányságra igazolás megtagadása végett. Ezt alátámasztja a „” elnevezésű hangfelvétel is, amelyen az intézkedő r. őrmester közli a panaszossal, hogy elő fogják állítani, mert nem igazolta magát.

A rendőri jelentésben foglaltakra, valamint a hangfelvétel alapján megállapítható, hogy az előállítás okának közlése a panaszos részére megtörtént, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

6. A testi kényszer és bilincs alkalmazásának jogszerűsége

7. A rendőrök hangneme

8. A hozzátartozó vagy más személy értesítésének hiánya

Tekintettel arra, hogy a Bíróság ítéletében foglaltak szerint a határozatot a panaszt elutasító részében helyezte hatályon kívül, ezért a fenti panaszpontok – a testi kényszer és bilincs alkalmazásának jogszerűsége, a rendőrök hangneme és a hozzátartozó vagy más személy értesítésének hiánya vonatkozásában, figyelemmel arra, hogy a határozatban annak helyt adtam – ismételt elbírálását mellőztem.

9. Személyes tárgyak elvétele, diktafonról készített felvételek törlése

A panaszos állítása szerint miután megbilincseltek elvették személyes tárgyait, a mobiltelefonját, valamint diktafonját. Személyes tárgyait a kapitányságon sem adták vissza, telefonját diktafonját „nyomkodták”, mert törölni akarták a rendőri „brutalitást” bizonyító hangfelvételt. A panaszos elmondása szerint a rendőrök a diktafonjával készített felvételeket törölték, és az intézkedés során, a kapitányságon átadott, a beteg testvére nevére szóló Magyar Államkincstár által kiállított plasztikkártyát sem adták vissza.

A panaszt kivizsgáló rendőri jelentés tartalmazza, hogy az intézkedő rendőrök a panaszostól nem vettek el személyes tárgyakat, a panaszlevélben említett diktafont sem. A panaszos értéktárgyai – beleértve mobiltelefonját és diktafonját – a beszállítás során és a Rendőrkapitányság épületében is végig a közvetlen közelében (a szolgálati gépjármű hátsó ülésén) avagy a panaszos farzsebében voltak. Amennyiben értéktárgyait a beszállítást követően elvették volna a panaszostól, arról jegyzőkönyvet kellett volna készíteni, azonban ilyen jegyzőkönyv sem készült.

A kivizsgáló rendőri jelentés tartalmazza továbbá, hogy a panaszos a gyorsabb ügyintézés miatt előállító helyiségbe nem került elhelyezésre. A személyazonosság megállapítása után az előállított személyek rögtön szabadíthatóak, így az előállítás idejét fölöslegesen nem növeli az adminisztrációs ügyintézés, mint az előállító helyiség nyilvántartásainak vezetése, a befogadás, a letéti jegyzőkönyv kiállítása. Mivel a panaszost előállító helyiségbe nem helyezték, ezért részére ezzel kapcsolatos írásos tájékoztatás sem került átadásra.

A Panasztestület e sérelemmel kapcsolatosan a nyilatkozatok alapján ellentmondást tapasztalt, amelyet nem tudott feloldani, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos tulajdonhoz, valamint tisztességes eljáráshoz való alapjogának sérelme nem volt megállapítható.

Tekintettel arra, hogy a Rendőrkapitányságra történő beszállítást követően megállapításra került a panaszos személyazonossága, illetőleg előállító helyiségbe sem került elhelyezésre, valamint figyelemmel azon körülményre, miszerint a panaszos maga küldte el a Panasztestület részére az intézkedésről diktafonnal készített felvételeit, a rendőri jelentés közokirati minősége tekintetében az abban foglaltakat fogadtam el tényként azzal, hogy a rendőrök a panaszos személyes tárgyait és diktafonját nem vették el, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

10. Rendőri intézkedés részrehajló volta

Az Rtv. 13. § (2) bekezdés alapján „*A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni*”.

A panaszos állítása szerint az intézkedő rendőrök vélhetőleg elfogultak voltak volt élettársával kapcsolatban, hiszen ő intim kapcsolatot létesített az eljáró rendőrkapitányság volt vezetőjével. A hangfelvételeken is hallható, ahogyan kérdőre vonta emiatt a rendőröket.

Az előállítás végrehajtásáról szóló rendőri jelentés tartalmazza, hogy a rendőrök miután a panaszos volt élettársa lakásából kiléptek akkor a panaszos kérdőre vonta a rendőröket miszerint, a rendőrök hogy intézkedtek, mert biztos elfogultak voltak, egyben pedig követelte a panaszos, hogy hozzák ki a lakásból a gyermeket. Ezt követően a rendőrök a panaszossal közölték, hogy ilyet nem áll módjukban tenni, egyben gyermekláthatással kapcsolatban részére jogi felvilágosítást adtak.

A leírtak alapján megállapítható, hogy a rendőrök intézkedésük során mind a panaszost, mind a volt élettársat meghallgatták, részükre jogi felvilágosítást megadták, valamint olyan körülmény nem merült fel, illetőleg a panaszos sem közölt olyan konkrét tényt, amely azt igazolta volna, hogy a vele szembeni intézkedés indokolatlanul hátrányosabb volt, ezért megállapítható, hogy a rendőri intézkedés részrehajlás nélkül került végrehajtásra, így a panasz e tekintetben alaptalan.

VI.

A Panasztestület állásfoglalásában megállapította, hogy a rendőrök nem valósítottak meg jogellenes mulasztást a tekintetben, hogy a felmutatott bírósági végzés ellenére nem biztosították a panaszos és a gyermeke közötti kapcsolattartást, ugyanakkor mivel a panaszost hiányos tájékoztatásban részesítették, illetve a feleket nem hívták fel a végzés betartására, sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga, amely sérelmet a Panasztestület csekély fokúnak ítélte meg.

Álláspontom szerint a szülő és gyermek közötti kapcsolattartásra vonatkozó bírósági határozat végrehajtására a gyámhatóság rendelkezik hatáskörrel. Ennek alapján, a helyszínen intézkedő rendőröknek a kapcsolattartási jogvita eldöntésére nem volt hatáskörük. Erre figyelemmel az intézkedő rendőrök jogszerűen jártak el akkor, amikor a helyszínen megjelenve a panaszost és annak volt élettársát meghallgatták és őket a szükséges jogi felvilágosításban részesítették. Megállapítható továbbá, hogy az intézkedő rendőröktől a jogérvényesítés módja tekintetében – tehát milyen kérelmet, milyen határidőn belül, hogyan kell benyújtani – bővebb felvilágosítás nem várható el, hiszen ezek olyan szakmai, gyakorlati kérdések, amelyek megválaszolása csak az adott területen dolgozó szakemberektől várható el.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtette, hogy a panaszos igazoltatásához megvolt a jogalap, mivel őt, mint bejelentőt igazoltatni is kellett volna, rögtön az intézkedés elején. Azonban a panaszos igazoltatására egyfajta szankcióként, retorziós céllal került sor annak fényében, hogy a panaszos személyazonosságának megállapítására nem az intézkedés elején, hanem azt követően – a hangfelvételek alapján – legalább húsz perc elteltével, a társasház előtt került sor, miután a panaszos szinte folyamatosan sérelmezte a rendőrök fellépését (illetve ennek hiányát). Mindezek alapján a Panasztestület indokoltnak találta megállapítani a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét az igazoltatás módja tekintetében.

Ezzel kapcsolatban álláspontom szerint az igazoltatás – mint rendőri intézkedés – vonatkozásában az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja nem állapít meg arra vonatkozó kötelezettséget, hogy annak foganatosítására az intézkedés során mikor kerüljön sor. Annak ellenére, hogy általában – ésszerű logikai sorrendet követve – az igazoltatást az intézkedés megkezdésekor célszerű kezdeményezni, nem jogellenes az, hogy arra nem közvetlenül a helyszínre érkezést követően, hanem később, a lépcsőház előtt került sor, hiszen a helyszínen fennálló konfliktushelyzet kezelése során az intézkedő rendőrök, a további intézkedéshez

szükséges adatok beszerzését – az összes körülményre való tekintettel – akkor ítélték meg célszerűnek.

Ezen panaszpont vizsgálatával kapcsolatban fontos leszögezni, hogy a panaszos által készített hangfelvételek nem dokumentálták a rendőri intézkedést az elejétől a végéig, a különböző hangfájlok között időbeli eltolódások észlelhetőek, így a lejátszódó eseménysor rekonstruálása tekintetében nem kizárólag a hanganyag szolgál alapul, hanem az intézkedő rendőrök által készített jelentések is. Így az a körülmény, hogy a hanganyagon nem hallatszik a panaszos részéről kiabálás, ordibálás, bejárati ajtón történő dörömbölés, nem cáfolja meg egyértelműen a rendőri jelentések erre vonatkozó megállapításait.

Az igazoltatás célhoz kötött. A rendőr azt a személyt igazoltathatja, akinek személyazonosságát meg kell állapítania. Az igazoltatás célja tehát az, hogy egyedileg azonosított személy vonatkozásában indokolt esetben eljárást lehessen kezdeményezni, majd jogerővel bíró egyedi hatósági döntést lehessen hozni. A mérlegelés – amelyet jogszabály biztosít – tehát az intézkedési szituáció összes körülményei alapján történik. Jelen esetben a rendőrök a helyszínen fennállt konfliktushelyzet kezelését követően a lépcsőház előtt kellő jogalap birtokában igazoltatták a panaszost, amelynek végrehajtása nem volt jogszerűtlen.

A Panasztestület állásfoglalásában megállapította, hogy a helyszínen elhangzott rendőri kijelentéseket semmiképpen sem lehetett az intézkedés céljának a közléseként értékelni, ezért sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való, amely sérelmet a Panasztestület csekély fokúnak értékelt.

Álláspontom szerint a hangfelvétel tanúsága alapján elhangzott rendőri közlés – miszerint „*mert intézkedés alá vonom*”, „*mert Ön hívott ki minket, így ehhez van jogkörünk*” – bár nem volt részletes, ugyanakkor a panaszos számára e közlés jelentése nyilvánvaló kellett, hogy legyen, tekintettel arra, hogy a panaszos bejelentése alapján került sor a rendőri intézkedés kezdeményezésére, az érintettek meghallgatására és a részükre történő jogi felvilágosítás adására. E körülményre figyelemmel a hangfelvételen elhangzott rendőri közlést fogadtam el tényként azzal, hogy az intézkedés céljával kapcsolatos közlés a rendőrök részéről megtörtént.

A Panasztestület a személyes tárgyak elvételével, továbbá a diktafonról készített felvételek törlésével kapcsolatos sérelmek vonatkozásában a nyilatkozatok alapján ellentmondást tapasztalt, amelyet nem tudott feloldani, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos tulajdonhoz, valamint tisztességes eljáráshoz való alapjogának sérelme nem volt megállapítható.

Ezzel kapcsolatban megállapítást nyert, hogy panaszosnak a Rendőrkapitányságra történő beszállítását követően végrehajtásra került a panaszos személyazonosságának a megállapítása, illetőleg előállító helyiségbe sem került elhelyezésre, valamint figyelemmel azon körülményre, miszerint a panaszos maga küldte el a Panasztestület részére az intézkedésről diktafonnal készített felvételeit, a rendőri jelentés közokirati minősége tekintetében az abban foglaltakat fogadtam el tényként azzal, hogy a rendőrök a panaszos személyes tárgyait és diktafonját nem vették el.

A fentiekben kifejtettekre tekintettel nem értek egyet a Panasztestület állásfoglalásában tett megállapítással.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

A határozat az alábbi jogszabályokon alapul:

- a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 340/B. § (1), (2) bekezdés, 394/B. § (1) bekezdés, 397/I. § (1) bekezdés;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdés a) és e) pontja, 109. § (1) bekezdés a) pontja, (4) bekezdés, 50. §;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 92. § (1) bekezdés, 93/A. (7), (9) bekezdés, 13. § (1) bekezdés, 24. § (1), (2) bekezdés, 29. § (1) bekezdés a) pontja, (2), (4) bekezdés, 19. § (1) bekezdés, 15. § (1), (2) bekezdés, 20. § (2) bekezdés, 33. § (4) bekezdés, 13. § (2) bekezdés;
- a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 4. § (2) bekezdés, (3) bekezdés első mondata, 5. § (1), (2), (3) bekezdés;
- a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 29. § a) pontja;
- a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 195. § (4) bekezdés;
- a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény 92. § (1), (4), (5), (6) bekezdés;

Budapest, 2016. május 23.

Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos